

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-156/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi po sutkinji ovoga suda Meliti Novak u parničnom predmetu tužiteljice Kate Jurković iz Jakšića, Kolodvorska 89, OIB:28841055762, zastupana po punomoćniku Velimiru Galiću, odvjetniku u Požegi, protiv tuženika Erste & Steiermärkische banka d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB:23057039320, zastupan po odvjetnicima u odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o., radi utvrđenja ništetnosti i isplate, 7.rujna 2026., nakon održane i dovršene glavne javne rasprave, u nazočnosti punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, odvjetničke vježbenice Dore Krleža, 23.rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se, da su ništetne odredbe članka 2. i 7. Ugovora o kreditu broj 2402006 1031262160/51400607-5102630636 od dana 22.09.2005. godine, koji je tužiteljica Kata Jurković, Jakšić, Kolodvorska 89, zaključila sa tuženikom Erste & Steiermarkische bank d.d. Rijeka, koje glase: „2.IZNOS KREDITA= 57.200,00 CHF protuvrijednost u kunama, obračunata po srednjem tečaju na dan puštanja kredita u tečaj. 7.NAČIN VRAĆANJA Otplata kredita je u 192 mjesečnih anuiteta, nakon puštanja kredita u tečaj. Kredit dospijeva na naplatu svakog prvog u mjesecu. VALUTNA KLAUZULA Povrat obveza iz ovog ugovora obračunati će se prema srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro računa Banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja“

II Nalaže se tuženiku, Erste & Steiermarkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3 a, da tužiteljici Kati Jurković, Jakšić, Kolodvorska 89, isplati zakonske zatezne kamate koje teku od dospijeća do 31.srpnja 2015 godine, po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za

5 postotnih poena, a od 1.kolovoza 2015 godine do 8.siječnja 2016. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena i to na dolje navedene iznose kako slijedi, na iznos od:

1,26 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.12.2010 do 08.01.2016.godine
38,36 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.01.2011 do 08.01.2016.godine
33,94 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.02.2011 do 08.01.2016.godine
35,30 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.03.2011 do 08.01.2016.godine
31,60 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.04.2011 do 08.01.2016.godine
32,01 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2011 do 08.01.2016.godine
43,75 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2011 do 08.01.2016.godine
45,70 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2011 do 08.01.2016.godine
59,07 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2011 do 08.01.2016.godine
57,18 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2011 do 08.01.2016.godine
46,68 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.10.2011 do 08.01.2016.godine
45,80 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.11.2011 do 08.01.2016.godine
45,08 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.12.2011 do 08.01.2016.godine
47,76 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.01.2012 do 08.01.2016.godine
50,75 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.02.2012 do 08.01.2016.godine
50,82 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.03.2012 do 08.01.2016.godine
48,95 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.04.2012 do 08.01.2016.godine
49,57 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2012 do 08.01.2016.godine
50,72 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2012 do 08.01.2016.godine
49,62 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2012 do 08.01.2016.godine
49,70 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2012 do 08.01.2016.godine
48,65 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2012 do 08.01.2016.godine
46,57 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.10.2012 do 08.01.2016.godine
48,97 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.11.2012 do 08.01.2016.godine
49,65 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.12.2012 do 08.01.2016.godine
49,70 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.01.2013 do 08.01.2016.godine
46,23 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.02.2013 do 08.01.2016.godine
48,42 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.03.2013 do 08.01.2016.godine
49,07 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.04.2013 do 08.01.2016.godine
47,73 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2013 do 08.01.2016.godine
43,96 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2013 do 08.01.2016.godine
42,48 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2013 do 08.01.2016.godine
44,03 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2013 do 08.01.2016.godine
45,61 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2013 do 08.01.2016.godine
48,52 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.10.2013 do 08.01.2016.godine
47,12 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.11.2013 do 08.01.2016.godine
47,88EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.12.2013 do 08.01.2016.godine
46,80 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.02.2014 do 08.01.2016.godine
47,64 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.03.2014 do 08.01.2016.godine
47,05 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.04.2014 do 08.01.2016.godine

45,98 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.05.2014 do 08.01.2016.godine
45,45 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.06.2014 do 08.01.2016.godine
45,90 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.07.2014 do 08.01.2016.godine
47,18 EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.08.2014 do 08.01.2016.godine
48,81EUR sa z.z.kamatom počevši od 01.09.2014 do 08.01.2016.godine,
u roku od 15 dana

III Tužitelj se odbija s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.446,49 EUR.

IV Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 252,65 EUR istaknuto u prigovoru radi prijebaja.

V Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 948,28 EUR istaknuto u prigovoru radi prijebaja.

r i j e š i o j e

I Dopusća se preinaka tužbenog zahtjeva od 6.lipnja 2026.

II Nalaže se tuženiku, Erste&Steiermärkische bank d. d. iz Rijeke (Grad Rijeka), Jadranski trg 3a, OIB 23057039320, da tužiteljici Kati Jurković, Jakšić, Kolodvorska 89 isplati na ime naknade troškova parničnog postupka iznos od 1.991,92 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.) tekućim od 23.rujna 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužiteljica Kata Jurković podnijela je tužbu protiv tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d. radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je s tuženikom 22. rujna 2007.godine, zaključila Ugovor o kreditu, broj 2402006-1031262160/51400607-5102630636, te su stranke zatim, tako sačinjenu privatnu ispravu, podnijeli na potvrdu kod Javnog bilježnika Ante Brekala po brojem ovjere OU-750/2005. Na osnovu tog ugovora, tužiteljica je od tuženika ishodila kredit u iznosu od 32.500,00 CHF u protuvrijednosti u kunama, na rok otplate kredita od 192 mjeseci. Tužiteljica je sa tuženikom sačinila konverziju kredita iz CHF u EUR.U članku 2. navedenog ugovora, IZNOS KREDITA = 32.500,00 CHF protuvrijednost u kunama, obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj. U točki 7. NAČIN VRAĆANJA Otplate kredita je u 192 mjesečnih anuiteta, nakon puštanja kredita u tečaj. Kredit dospijeva na naplatu svakog prvog u mjesecu. VALUTNA KLAUZULA Povrat obveza iz ovog ugovora obračunat će se prema srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjena tečaja. Potpisom na ovom ugovoru

korisnik potvrđuje da ga je Bana informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja. Parnične stranke su sklopili Aneks broj 1 gore navedenom ugovoru Ugovoru o kreditu, broj 5102630636, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju -Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR. U točki 5. Konverzija, stav 3, ugovoreno je da : U skladu sa prethodnim stavcima i odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju utvrđuje se da po provedbi konverzije omogućene Korisniku kredita ZID ZPK, na dan naveden u zaglavlju ovog Aneksa postoji više uplaćeni iznos (pretplata) iz članka 1. ZID ZPK kojim je Zakon o potrošačkom kreditiranju dodan članak 19c. stavak 1.točka 5. u iznosu od 8.716,37 HRK. Potpisnici ovog Aneksa suglasno utvrđuju da su sve uplate ili nedostatak istih u razdoblju 1.10.2015.g.godine, do dana navedenog u zaglavlju ovog Aneksa u vezi podmirenja obveza iz Osnovnog ugovora uzete u obzir pri izračunu iznosa iz ovog stavka. Naime, takvim postupanjem, a na način kako je to određeno u članku 1.Ugovora o kreditu, tuženik je doveo do nesrazmjera u pravima i obvezama, do nejednakosti u pravima i obvezama, tj nije savjesno i pošteno, da sklopljeni pravni posao, tj.konkretni ugovor, jednu ugovornu stranu doveo do egzistencijalnih problema i narušavanja životnog standarda, što je suprotno moralu društva, te zasigurno to nije bila prava volja tužitelja u trenutku zaključenja tog ugovora. Takvo postupanje tužene, je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, načelu savjesnosti i poštenja, te uz neodredivost promjenjive kamatne stope, što je u ukupnosti dovelo do nejednakosti u pravima i obvezama ugovornih strana, velikog povećanja rata kredita tužitelja, što je itekako dovoljan razlog za utvrđenje tih odredbi ugovora o kreditu ništetnom. Naime, u članku 1. i 7.Ugovora o namjenskom kreditu, a zatim i njenom neopravdanom naplatom, tuženik je nezakonito i neosnovano stavio tužitelja u neravno pravan položaj, protivno dolje navedenim zakonima. Tužitelj također mora upoznati tuženika da je Zakonom o obveznim odnosima u članku 3. određeno, da su sudionici ugovornog odnosa moraju biti ravnopravni, a člankom 4. da se sudionici kod ugovaranja moraju pridržavati načela savjesnosti i poštenja, stoga jednostrana promjena ugovorenih obaveza svakako ne spada u obvezno pravni odnos, niti je takav način određivanja obveza utemeljen na načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je kod tuženika podigla namjenski kredit za kupnju kuće, a nakon sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu došlo je do primjene tečaja CHF, pri čemu je istovremeno mijenjan (povećan) anuitet kredita. Isto tako, u parnici radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4.srpnja 2013.godine utvrđeno je da je između ostalih banaka i tuženica u razdoblju od 2004.godine, do 31.prosinca 2008.godine, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a koje povrede traju i dalje. Isto tako, sklopljeni Anex ugovoru o kreditu, koji je između stranaka sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, tj Konverzija je je ništetna, s obzirom na to, da su u konverziju „ušle“

odredbe o valutnoj klauzuli (a koja je bila ništetna) i promjenjivim kamatnim stopama na način, da se mijenjaju jednostranom odlukom banke (a koja je bila ništetna) a ne početne postavke (početni isplatni tečaj i početna kamatna stopa) a što je uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli (i promjenjivim kamatnim stopama na način da se mijenja jednostranom odlukom banke) bilo stvarno stanje koje se potvrđuje nepostojanjem podredno ništetnosti „Konverzije“. Sukladno članku 270.st.1. ZOO-a, kada je činidba nemoguća ugovor je ništetan. A konkretno predmet ugovora, konvertiranje CHF-a je ništetna, kao i primjena ništetne kamatne stope. Konkretno, primjena valute CHF, a koji ugovor je bio ništetan, bio je glavni predmet konverzije, uz što je izmijenjena i ništetna cijena. Jasno je, da uslijed ništetnosti glavnog predmeta konverzije, a koje je ništetno stanje je „ušlo“ u konvertiranje sukladno članku 324.st.1 ZOO-a, sklopljena konverzija ne može opstati, jer se iz nje, ne mogu izvući nikakve početne postavke temeljem kojih bi ona mogla valjana.

1.1. Zbog navedenog tužitelj je predložio da sud donese presudu kojom će utvrditi da su ništetne odredba članka 2. i 7. Ugovora o kreditu, broj 2402006 1031262160/51400607-5102630636 od dana 22.09.2005.godine, koji je tužiteljica zaključila s tuženom koje glase: 2. IZNOS KREDITA = 32.500 CHF protuvrijednost u kunama, obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj. 7. NAČIN VRAĆANJA Otplata kredita je u 192 mjesečnih anuiteta, nakon puštanja kredita u tečaj. Kredit dospijeva na naplatu svakog prvog u mjesecu. VALUTNA KLAUZULA Povrat obveza iz ovog ugovora obračunat će se prema srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjena tečaja. Potpisom na ovom ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Bana informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja. Utvrđuje se da je ništetna odredba Aneks broj 1 gore navedenom ugovoru Ugovoru o kreditu, broj 5102630636, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju -Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, koja glasi: 5. Konverzija, stav 3. U skladu sa prethodnim stavcima i odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju utvrđuje se da po provedbi konverzije omogućene Korisniku kredita ZID ZPK, na dan naveden u zaglavlju ovog Aneksa postoji više uplaćeni iznos (pretplata) iz članka 1. ZID ZKP kojim je Zakon o potrošačkom kreditiranju dodan članak 19c. stavak, u iznosu od 8.716,37 HRK, čije korištenje/isplata će se regulirati Sporazumom iz članka 7. koji je sastavni dio ovog aneksa. Potpisnici ovog Aneksa suglasno utvrđuju da su sve uplate ili nedostatak istih u razdoblju 1.10.2015.g.godine, do dana navedenog u zaglavlju ovog Aneksa u vezi podmirenja obveza iz Osnovnog ugovora uzete u obzir pri izračunu iznosa iz ovog stavka. Također predlaže da sud naloži tuženiku da isplati tužitelju novčani iznos, čija će se visina utvrditi, nakon što tuženik dostavi izračun pretplate na dan 30.09.2015.godine te se provede financijsko vještačenje.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi, koji prigovor je odbijen pravomoćnim rješenjem ovoga suda broj P-156/2023-7 od 8.veljače 2024.

2.1. Ističe i prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja jer uplate nisu vršene samo od strane tužitelja, nego i od strane drugih osoba te da bi stoga tužitelj mogao samo potraživati navodno preplaćene iznose, koje je sam vršio.

2.2. Navodi kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti te da Dodatak ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je.

2.3. Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca;

2.4. Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove;

2.5. Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.

2.6. Zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge.

2.7. Zbog svega navedenoga tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa te predlaže da sud tužbu odbaci, a podredno da odbije sve tužbene zahtjeve tužiteljice i naloži tužiteljici da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga, sukladno recentnom stajalištu Suda EU izraženom u odluci br. C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) i odluci C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) ta je odredba 19 isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti pa se predlaže naslovnom sudu odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja s te osnove. Međutim, neovisno o tome, iz gore priloženih okolnosti, proizlazi da je tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se

glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.

2.8. Tuženik smatra da bi tužitelj eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos od podnošenja tužbe jer je tek podnošenjem tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.9. Ukoliko sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanju odredbu o valutnoj klauzuli, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od 1.909,66 kuna / 253,43 EUR (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja). Slijedom toga, tuženik sudu predlaže presudom utvrditi da postoji tražbina tuženika prema tužitelju koja iznosi 1.909,66 kuna / 253,43 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog potplaćenog iznosa do isplate.

2.10. Ukoliko sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanju odredbu o valutnoj klauzuli, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove razlike u depozitu koji je u razdobljima kada je isplaćivan iznosio 7.063,83 kuna / 937,53 EUR više nego u trenutku kada je zaključen Ugovor o kreditu. Stoga, ukoliko sud nađe ništetnom pobijanju odredbu o valutnoj klauzuli tada tuženik izjavljuje prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove razlike u depozitu te predlaže naslovnom sudu da utvrdi tražbinu tuženika i to u iznosu od 7.063,83 kuna / 937,53 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznos od 7.063,83 kuna / 937,53 EUR od 07.kolovoza 2020. pa do isplate.

2.11. Tuženik ističe da se prilikom izračuna navodne preplate tužitelja u svakom slučaju moraju uračunati i iznosi koji su manje plaćeni, tzv. negativne razlike, s osnove valutne klauzule i to neovisno o tome je li tuženik u postupku istaknuo bilo prigovor radi prijeboja ili protutužbu za navedene negativne razlike.

2.12. Usvajanje tužbenog zahtjeva kako ga je postavio tužitelj dovelo bi do nepripadajuće imovinske koristi za tužitelja, i to u visini dvostrukog iznosa koji je tužitelju kao preplata već priznat konverzijom. Stoga, tuženik ovim odgovorom na tužbu ističe uvjetni procesnopravni prigovor radi prijeboja, kojim predlaže da sud utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju, koja iznosi 8.176,37 kuna / 1.085,19 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na sljedeće iznose: - 8.176,37 kuna / 1.085,19 EUR od 09.siječnja 2016. do isplate,

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Aneks broj 1 ugovora o kreditu broj 5102630636 od 8.-siječnja 2016., ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102630636 od 22.rujna 2005., u nalaz i mišljenje financ.vještaka Borisa Belunjaka od 10.svibnja 2026., u dopunu nalaza od 27.srpnja

2026., saslušao je tužiteljicu u svrhu dokazivanja, te je izvršio uvid u sve priloge i podneske u spisu.

4. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, uz savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno sud je nedvojbeno utvrdi da su tužba i tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovani.

5. Sporne su aktivna legitimacija tužitelja, zastara potraživanja, ima li tužitelj status potrošača, tijek zakonskih zateznih kamata te osnova i visina tužbenog zahtjeva.

6. Odlučujući o prigovoru zastare potraživanja, sud je primijenio članak 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 78/15 u daljem tekstu ZOO-a.) Istim je propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Nadalje je sud primijenio članak 241. ZOO-a koji propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-2245/17-2), pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Tužba u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 podnesena je 4. travnja 2012. godine, a presuda je u istom predmetu donesena je 4. srpnja 2013. godine, te je postala pravomoćna presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. godine, dok je tužba u ovom predmetu podnesena 10. lipnja 2019. godine te je stoga prigovor zastare sud odbio kao neosnovan.

7. U odnosu na prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice sud ga ocjenjuje neosnovanim u cijelosti. Naime, uplate su vršene u ime, za račun i po nalogu korisnika kredita, kreditor ih je kao takve prihvatio, evidentirao i iskoristio za zatvaranje obveza po kreditu. Kako će se, i hoće li se uopće korisnik kredita i treća osoba kasnije razračunavati, nije problem kreditora, niti je to pitanje kojim bi se trebao baviti sud. Kao korisnik kredita je ovdje označena tužiteljica, a kao kreditor tuženik te obzirom da nije došlo do cesije tražbine iz ugovora o kreditu, niti do pristupanja ili preuzimanja duga sud smatra da je tužiteljica aktivno legitimirana za podnošenje tužbe.

8. U ovoj pravnoj stvari nesporno je utvrđeno da su tuženik i tužitelj dana 22. rujna 2005, sklopili Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102630636 kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 32.500,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj, koji se tužitelj obvezao vratiti tuženiku u 192 mjesečna anuiteta, uz valutnu klauzulu s promjenjivom kamatnom stopom, što sve proizlazi iz toga ugovora koji je priložen spisu.

9. U odnosu na valutnu klauzulu je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. te presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., utvrđeno da su banke i u tom dijelu povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, sve suprotno

odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP/03 u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. ZZP/07, pa je i postupanje prednika tuženika po pitanju valutne klauzule u CHF unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite riješeno na način da je utvrđeno kako isti nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, obzirom da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike.

9.1. Prema odredbi čl. 502.a. st. 1. ZPP-a, udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

9.2. Prema odredbi čl. 502.c. ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a. st. 1. toga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

9.3. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanje povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi isplate.

9.4. Uvidom u navedeni Ugovor o kreditu od 22. rujna 2005. utvrđeno je da je tuženik korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 32.500,00 CHF protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan plaćanja, koji prema čl. 3. Ugovora o kreditu ima rok vraćanja od 192 mjeseca.

9.5. Kako je sud u ovoj parnici vezan za utvrđenja u parnici vođenoj povodom kolektivne tužbe, odnosno za utvrđenja u parnici br. PŽ-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 u odnosu na valutnu klauzulu, to su dakle ništave odredbe predmetnog Ugovora u kojima je upravo ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF (čl. 2.i 7. Ugovora o kreditu).

9.6. Naime i Vrhovni sud RH u odluci br. Rev-3142/2018-2 od 26. svibnja 2020; te Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u pogledu učinka 8 Poslovni broj: P-125/2023-20 pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli su stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti

(ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedene odredbe čl. 502. c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14, 110/15-dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

10. Tužiteljica ima svojstvo potrošača u smislu čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – dalje: ZPP) s obzirom da je sklopila Ugovor o kreditu kao fizička osoba za kupnju obiteljske kuće u kojoj i danas živi, što proizlazi iz iskaza tužiteljice danog u svrhu dokazivanja i iz članka 3. Ugovora o kreditu. Osim toga, okolnost koja govori u prilog tome da je tužiteljica potrošač proizlazi i iz nesporne činjenice da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju osnovnog ugovora u skladu za odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15; dalje: ZID ZPK) koji je uredio obveze između banaka kao vjerovnika i potrošača, pri čemu je odredbom čl. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju propisano da se tim Zakonom uređuju ugovori o potrošačkom kreditu u kojima kao korisnik kredita nastupa potrošač koji uzima kredit pod uvjetima i u svrhu koju određuje taj Zakon.

11. U odnosu na sporno pitanje prava tužitelja na povrat novčanih iznosa temeljem ugovorenih nepoštenih odredaba osnovnog ugovora u slučaju u kojemu su stranke provele konverziju, valja ukazati da prema pravilima iz odredaba čl. 19.a–19.f Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, br. 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, 128/2022 i 156/2013 – dalje: ZPK) o konverziji kredita, koja korespondiraju sa pravilima sadržanim u odredbama čl. 375.a–357.f Zakon o kreditnim institucijama („Narodne novine“, br. 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 47/2020, 146/2020, 151/2022 i 145/2024 – dalje: ZKI) konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (članak 19.b ZPK-a), izračunom propisanim odredbom članka 19.c ZPK-a, uz uvjete određene čl. 19.d i čl. 19.e ZPK-a.

12. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke 8. siječnja 2016. zaključile Aneks broj 1 Ugovora o kreditu na koji je tužiteljica dobrovoljno pristala i kojim je sačinjen izračun konverzije sa danom 30. rujna 2015.. Nadalje, u sklopu izračuna konverzije je utvrđena nova visina glavnice u valuti EUR, a u smislu članka 19.c. st.1. točke 5. alineje

1. ZID ZPK/15 je utvrđeno postojanje pretplate koja je priznata tužiteljici na dan konverzije.

13. U odnosu na pitanje ostvaruje li i u kojem opsegu potrošač koji je pristao na konverziju pravo na isplatu, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na revizijsko pitanje koje je polazilo upravo od situacije u kojoj banka kao vjerovnik nije konverzijom vratila sve neosnovano stečene koristi u sklopu primjene ništetnih ugovornih odredbi iz temeljnog ugovora, odgovorio da potrošač u takvom slučaju nema pravo na isplatu glavnice po osnovi ništetnih ugovornih odredaba u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF, već samo pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose glavnice temeljem takvih nepoštenih i ništetnih odredbi za period od dospijeca do datuma provođenja konverzije, pri čemu ima pravo na puni iznos zateznih kamata bez oduzimanja iznosa preplate utvrđene u konverziji.

14. Tako izraženo pravno shvaćanje prihvaća i ovaj sud, imajući pri tome u vidu ne samo činjenicu da je predmetni Aneks Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju prisilnog propisa koji je između ostalog uspješno prošao i test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, pa njegove odredbe nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti, već i činjenice da bi neprihvatanje takvog stajališta iznesenog od stane najvišeg suda zaduženog za ujednačavanje sudske prakse, dovelo do daljnje i produljene nejednakosti i neravnopravnosti u primjeni mjerodavnog prava, konkretno odredaba ZID ZPK/15 i ZOO.

15. Sud je proveo vještačenje po financijskom vještaku Borisu Belunjaku koji je u svom nalazu i mišljenju utvrdio da iznos razlika više plaćenog zbog primjene valutne klauzule, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja tuženika za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu da je primijenjen srednji tečaj tuženika za CHF za kune na dan isplate kredita 29.09.2005. godine za 1 CHF=4,753000 kuna, dobije se iznos od više plaćenih (realiziranih) valutnih razlika od tužiteljice tuženiku kao kreditoru od 20.321,67 kuna što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 2.697,15 EUR. Iznos razlika više plaćenog zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja tuženika za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu da je primijenjen srednji tečaj tuženika za CHF za kune na dan isplate kredita 29.09.2005. godine za 1 CHF=4,753000 kuna, dobijemo izračunati iznos ovim nalazom vještačenja od više plaćenih (realiziranih) valutnih razlika od tužiteljice tuženiku kao kreditoru od 20.321,67 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 2.697,15 EUR. Kada je diferencirao samo više plaćene razlike anuiteta (preplaćene iznose) zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika za 1 CHF za kune u otplati kredita (kada je tečaj CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu bio veći u odnosu na srednji tečaj tuženika za CHF za kune na dan isplate kredita) onda isti iznose samo više plaćeno od 22.225,24 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 2.949,80 EUR. Kada se diferencira samo manje plaćene razlike anuiteta (potplaćene iznose/negativne tečajne razlike/) zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika za 1 CHF za kune u otplati kredita (kada je srednji tečaj tuženika kao kreditora za CHF za kune bio manji u odnosu na srednji tečaj tuženika kao kreditora CHF za kune na dan isplate kredita) onda isti iznose samo manje plaćeno

(potplaćeno) od – 1.903,57 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi -252,65 EUR.

15.1. Iznos ukupno više plaćenih anuiteta od dana ugovaranja kredita od 22.rujna 2005. godine do 30.rujna 2015. godine, do visine ukupno plaćenog (prebijeni samo više plaćeni iznosi s manje plaćenim iznosom od 1.903,57 kuna), zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za kune na dane dospijeća plaćanja, u odnosu da je u otplati anuiteta primijenjen srednji tečaj tuženika kao kreditora za CHF za kune na dan isplate (uz potpuno isključenje utjecaja promjena (i povećanja i smanjenja) redovne kamatne stope na razliku plaćenih anuiteta po svim osnovama), od ukupno više plaćenih anuiteta izračunatih ovim nalazom vještačenja po toj osnovi od 20.321,67 kuna, umanjen je za iznos obračunate preplate tužiteljice na dan 30.rujna 2015. godine konverzijom kredita iz valute CHF u valutu EUR, između tužiteljice i kreditora/tuženika u iznosu od 9.423,10 kuna, te tako izračunata umanjena razlika zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ iznosi više plaćeno od tužiteljice u korist kreditora/tuženika u iznosu od 10.898,57 kuna. Zbrojni matematički izračun: 20.321,67 kuna – 9.423,10 kuna = 10.898,57 kuna, a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.siječnja 2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi više plaćeno 1.446,49 EUR.

15.2. Vještak je dopunom nalaza od 27.srpnja 2026. obračunao zakonske zatezne kamate na osnovicu samo više plaćenih iznosa anuiteta zbog povećanja srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu na srednji tečaj tuženika kao kreditora za CHF za kune na dan isplate kredita od 02.studenog 2005. godine do konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR do 30.rujna 2015. godine. Iznos tako obračunate zakonske zatezne kamate iznosi 6.884,03, a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.siječnja 2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi 913,67 EUR.

16. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je podneskom od 6.lipnja 2026.specificirao tužbeni zahtjev na način da od tuženika potražuje isplatu iznosa od 1.446,49 EUR , koji iznos predstavlja razliku preplaćenog iznosa zbog primjene valutne klauzule i i iznosa koji mu je kao preplata priznat u konverziji, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dospijeća svakog preplaćenog iznosa do isplate te zakonsku zateznu kamatu na iznose preplate koji su mu priznati u konverziji od dospijeća do izvršene konverzije, te je povukao tužbeni zahtjev u dijelu gdje se tražilo utvrđenje ništetnosti članka 5. t.3. Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu sklopljenog 8.siječnja 2016.

17. Stranke nisu imale primjedbi na nalaz i dopunu nalaza vještaka te su isti i po mišljenju suda dani savjesno i u skladu s pravilima struke pa je sud na istima utemeljio svoju odluku i tuženiku naložio da tužitelju isplati zakonske zatezne kamate na pojedine preplaćene iznose, koji su navedeni u tablici 2., točka 12. nalaza financijskog vještaka (list spisa 497- 498) i to od dospijeća do datuma provođenja konverzije, pri čemu ima pravo na puni iznos zateznih kamata bez oduzimanja iznosa preplate utvrđene u konverziji, kako je to navedeno u točki II izreke presude na temelju odredbe

čl. 3, 4, 6, 29, 296 i 1046. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15), članaka 49, 54, 117 i 138 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14, 110/15) te članaka 3 i 5 Direktive vijeća 93/13 EEZ, dok je tužitelja odbio s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva kojim traži isplatu iznosa od 1.446,49 EUR koliko iznosi preplata zbog primjene valutne klauzule umanjena za iznos preplate koji je priznat u konverziji.

18. Tuženik se u podnesku od 29.lipnja 2026. protivi preinaci tužbenog zahtjeva, protivi se povlačenju(smanjenju) tužbenog zahtjeva.

18.1. Također ističe da bi tužitelj, ukoliko bi sud deklaratornom pravnom zaštitom uklonio odredbu o valutnoj klauzuli, bio dužan tuženiku vratiti svaki potplaćeni anuitet s osnove razlike u tečaju kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja te ukoliko sud nađe ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli tada tuženik izjavljuje prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta i to u iznosu od 252,65 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinog potplaćenog iznosa do isplate.

18.2. Isto tako ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove razlike u depozitu koji je u razdobljima kada je isplaćivan iznosio 948,28 EUR više nego u trenutku kada je zaključen Ugovor o kreditu te predlaže da sud utvrdi tražbinu tuženika u iznosu od 948,28 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 7.kolovoza 2020. pa do isplate.

19. Sud je dopustio preinaku jer tužitelj u tom smislu nije mogao prije vještačenja točno specificirati tužbeni zahtjev.

20. Sud nije uzeo u obzir manje plaćene iznose tužitelja po kreditu, odnosno odbio je tuženikov prigovor radi prijeboja za negativne tečajne razlike od 252,65 EUR kao i potraživanja tuženika spram tužitelja istaknutog u prigovoru radi prijeboja s osnova razlike u depozitu u iznosu od 948,28 EUR jer to nije u skladu sa odredbom čl. 323.st.1. i 2. ZOO. Odredba članka 323. stavak 2. ZOO-a popisuje da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, a što je utvrđeno u ovom postupku. Isto tako, plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne bi niti postojala obveza vraćanja nečega što nije primio, što znači da se u konkretnom slučaju ne bi mogao primijeniti niti članak 323. stavak 1. ZOO-a. Sukladno tome, tuženik ne može tvrditi da mu tužitelj nije isplatio sve ono što je od njega potraživao. Stoga, nema stjecanja bez osnove tužitelja jer je svaki izračun anuiteta vršio tuženik te je tužitelj temeljem takvih izračuna vršio plaćanja.

21. Iako je tužiteljica djelomično uspjela u ovom postupku kao potrošaču joj u ovom slučaju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti. Naime, iz presude Suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 proizlazi da se odredba članka 6. i članka 7. stavka 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini

dosuđenog iznosa radi utvrđenja ništavosti ugovorne odredbe zbog njezine nepoštenosti, tako da tužiteljici kao potrošaču u ovom slučaju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti,

22. Tužiteljčini troškovi parničnog postupka iznose ukupno 1.991,92 EUR, koji troškovi se odnose na sastav tužbe s PDV-om (187,50 EUR), zastupanje na 2 ročišta s PDV-om (2x187,50 EUR), pristup na ročište za objavu presude (93,75 EUR), sastav 5 obrazloženih podnesaka od 29.rujna 2023., 2.studenog 2023., 7.lipnja 2024., 9.travnja 2025. i 6.lipnja 2025. s PDV-om (5x187,50 EUR), te trošak financijskog vještačenja (398,17 EUR). Navedeni trošak tuženik je dužan platiti tužiteljici na temelju članka 154.stavak 3., a u svezi s člankom 156.stavak 1.Zakona o parničnom postupku jer je tužiteljica bila primorana pokrenuti parnicu isključivo zbog protupravnog postupanja tuženika koji je ugovarao ništetnu valutnu klauzulu.

23. Zbog svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

Požega, 23.rujna 2026.

Sutkinja:

Melita Novak

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude ni rješenja dozvoljena je žalba u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Velimir Galić, odvjetnik, Požega
2. Damir Metelko, odvjetnik iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-90e36**

Kontrolni broj: **09b2d-3fccb-0741f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.